ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Ξανθίας
Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
Διόνυσος
νὴ τὸν Δί' ὅ τι Βούλει γε, πλὴν "πιέζομαι,"
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.
Ξανθίας
μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι;
Διόνυσος
πλήν γ' "ὡς θλίβομαι".
Ξανθίας
τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω; 6
Διόνυσος
νὴ Δία
θαρρῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ 'ρεῖς,
Ξανθίας
τὸ τί;
Διόνυσος
μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι "χεζητιᾷς".
Ξανθίας
μηδ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι; 10
Διόνυσος
μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.
Ξανθίας
τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν καὶ Λύκις κἀμειψίας; 14
Διόνυσος
μή νυν ποιήσῃς· ὡς ἐγὼ θεώμενος, 16

ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.

Ξανθίας

ὢ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσί,
ὅτι θλίβεται μέν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ.

Διόνυσος

εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος υἱὸς Σταμνίου
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι;

Ξανθίας

οὐ γὰρ φέρω 'γώ;

Διόνυσος

πῶς φέρεις γὰρ ὅς γ' ὀχεῖ;

Ξανθίας

φέρων γε ταυτί.

Διόνυσος

τίνα τρόπον;

Ξανθίας

Βαρέως *πάνυ.*

Διόνυσος

οὔκουν τὸ Βάρος *τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις ὄνος φέρει;*

Ξανθίας

οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω μὰ τὸν Δί' οὔ.

Διόνυσος

πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;

Ξανθίας

οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.

Διόνυσος

σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῄς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.

Ξανθίας

οἴμοι κακοδαίμων· τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;

ἢ τἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.

Διόνυσος

κατάβα πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ᾽, οἷ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ, ἠμί, παῖ.

Ἡρακλῆς

τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ᾽ ὅστις· εἰπέ μοι τουτὶ τί ἦν;

Διόνυσος

ὁ παῖς.

Ξανθίας

τί ἔστιν;

Διόνυσος

οὐκ ἐνεθυμήθης;

Ξανθίας

τὸ τί;

Διόνυσος

ὡς σφόδρα μ᾽ ἔδεισε.

Ξανθίας

νὴ Δία μὴ μαίνοιό γε.

Ἡρακλῆς

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν·
καίτοι δάκνω γ᾽ ἐμαυτόν· ἀλλ᾽ ὅμως γελῶ.

Διόνυσος

ὦ δαιμόνιε πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.

Ἡρακλῆς

ἀλλ᾽ οὐχ οἷός τ᾽ εἴμ᾽ ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

Διόνυσος

ἐπεβάτευον Κλεισθένει-

Ἡρακλῆς

κἀναυμάχησας;

Διόνυσος

καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ᾽ ἢ τρεῖς καὶ δέκα.

Ἡρακλῆς

σφώ;

Διόνυσος

νὴ τὸν Ἀπόλλω.

Ξανθίας

κᾆτ᾽ ἔγωγ᾽ ἐξηγρόμην.

Διόνυσος

καὶ δῆτ᾽ ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα.

Ἡρακλῆς

πόθος; πόσος τις;

Διόνυσος

μικρὸς ἡλίκος Μόλων.

Ἡρακλῆς

γυναικός;

Διόνυσος

οὐ δῆτ᾽.

Ἡρακλῆς

ἀλλὰ παιδός;

Διόνυσος

οὐδαμῶς.

Ἡρακλῆς

ἀλλ᾽ ἀνδρός;

Διόνυσος

ἀπαπαί.

Ἡρακλῆς

ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει;

Διόνυσος

μὴ σκῶπτέ μ᾽ ὦδέλφ᾽· οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς·
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.
Ἡρακλῆς
ποῖός τις ὦδελφίδιον;
Διόνυσος
οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι᾽ αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ᾽ ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;
Ἡρακλῆς
ἔτνους; βαβαιάξ, μυριάκις γ᾽ ἐν τῷ βίῳ.
Διόνυσος
ἆρ᾽ ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς ἢ ᾽τέρᾳ φράσω;
Ἡρακλῆς
μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.
Διόνυσος
τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου.
Ἡρακλῆς
καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος;
Διόνυσος
κοὐδείς γέ μ᾽ ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ᾽ ἐκεῖνον.
Ἡρακλῆς
πότερον εἰς Ἅιδου κάτω;
Διόνυσος
καὶ νὴ Δί᾽ εἴ τί γ᾽ ἔστιν ἔτι κατωτέρω.
Ἡρακλῆς
τί βουλόμενος;
Διόνυσος
δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ.
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ᾽ εἰσίν, οἱ δ᾽ ὄντες κακοί.
Ἡρακλῆς
τί δ᾽; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ;

Διόνυσος

τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ᾽ ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ᾽ ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ᾽ οἶδ᾽ οὐδ᾽ αὐτὸ τοῦθ᾽ ὅπως ἔχει.

Ἡρακλῆς

εἶτ᾽ οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον Εὐριπίδου
μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ᾽ ἄγειν;

Διόνυσος

οὐ πρίν γ᾽ ἂν Ἰοφῶντ᾽, ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
κἄλλως ὁ μέν γ᾽ Εὐριπίδης πανοῦργος ὢν
κἂν ξυναποδρᾶναι δεῦρ᾽ ἐπιχειρήσειέ μοι·
ὁ δ᾽ εὔκολος μὲν ἐνθάδ᾽ εὔκολος δ᾽ ἐκεῖ.

Ἡρακλῆς

Ἀγάθων δὲ ποῦ ᾽στιν;

Διόνυσος

ἀπολιπών μ᾽ ἀποίχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.

Ἡρακλῆς

ποῖ γῆς ὁ τλήμων;

Διόνυσος

ἐς Μακάρων εὐωχίαν.

Ἡρακλῆς

ὁ δὲ Ξενοκλέης;

Διόνυσος

ἐξόλοιτο νὴ Δία.

Ἡρακλῆς

Πυθάγγελος δέ;

Ξανθίας

περὶ ἐμοῦ δ᾽ οὐδεὶς λόγος
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.

Ἡρακλῆς

οὔκουν ἕτερ᾽ ἔστ᾽ ἐνταῦθα μειρακύλλια

τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα.

Διόνυσος

ἐπιφυλλίδες ταῦτ᾽ ἐστὶ καὶ στωμύλματα,
χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

Ἡρακλῆς

πῶς γόνιμον;

Διόνυσος

ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον,
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ᾽ ἱερῶν,
γλῶτταν δ᾽ ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.

Wil je graag de volledige tekst van de Ranae, voorlopig helaas nog zonder annotaties?

Stuur mij een mailtje.

George J. Winter